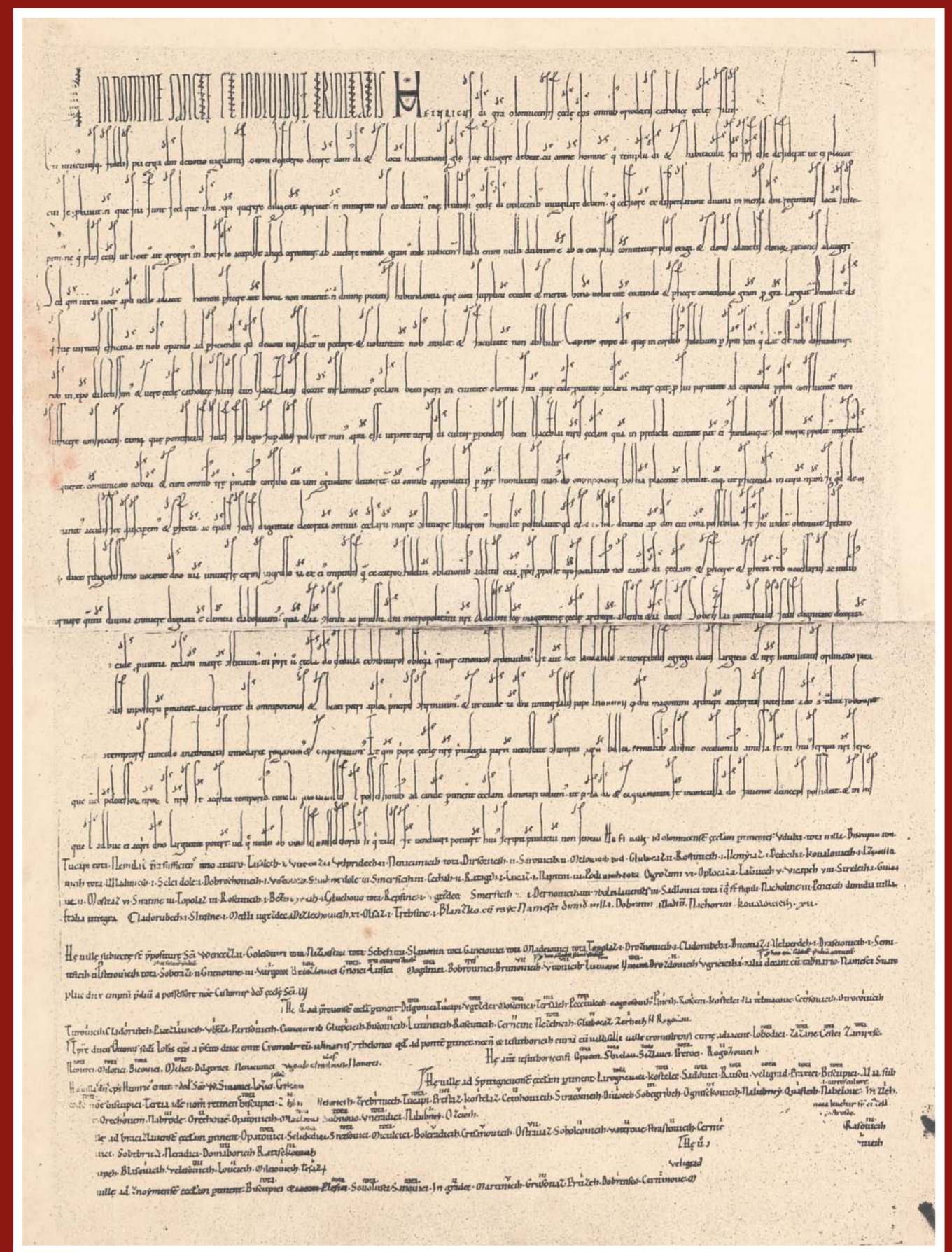

NEJSTARŠÍ DOCHOVANÉ ZMÍNKY O DRAHANSKÉ VRCHOVINĚ

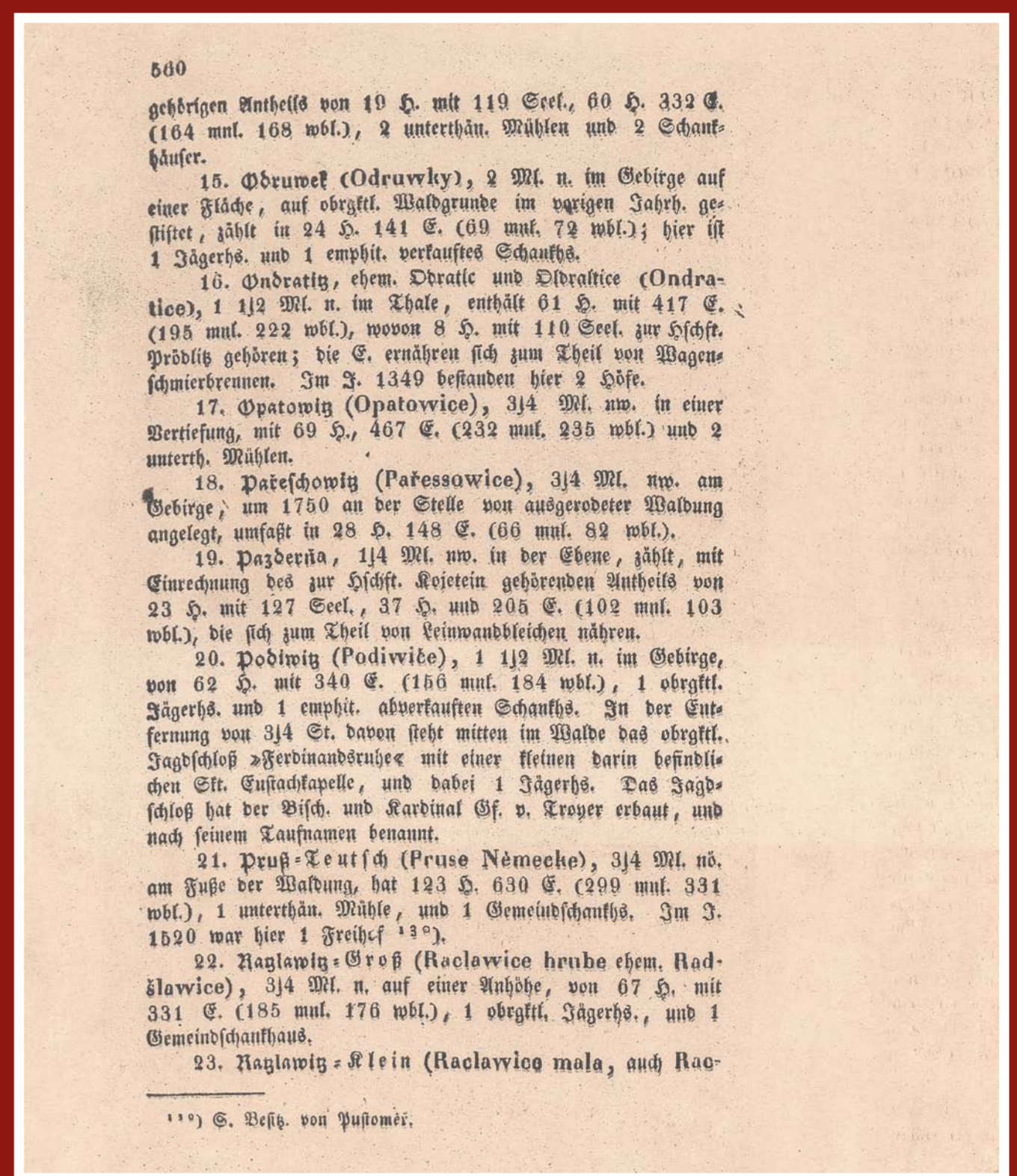
Část Drahanské vrchoviny, ze které se v budoucnu stane vojenský výcvikový prostor, byla v rukou Liechtensteinů. Tato krajina oplývala lesy a byla obydlena. Pro olomoucké arcibiskupy zde bylo od 18. století místo pro pořádání lovců, z toho důvodu byl založen i zámek Ferdinandko (1757). Od roku 1924 se zde začínou na krátko budovat i turistické trasy (např. Myslejovice – Ferdinandsko, Plumlov – Ježův hrad – Okluky nebo Žárovice – Drahaný). Krajina zde byla nádherná, vhodná pro letní pobyty, jak se uvádí i v dobovém tisku. Byly zde i některé památníky, např. památník lesníka Schuberta, připomínající dávnou tragickou událost, stojí v lesích bývalého Bousínkého revíru při staré cestě, která spojuje Žárovice a Bousín. Pomník lesníka Jana Hradečného se nachází SZ od obce Stínava v lese nad říčkou Oklukou. A také zříceniny několika hradů. Další zajímavostí jsou duby knížete Jana, dnes obyčejné stromy, kdysi Duby knížete Jana, něm. Fürst Johannes Eichen, vysazované jako připomínka výročí 40letého panování tohoto monarchy. Jan II. Josef František Liechtenstein, zvaný Dobrotivý se narodil 5. 10. 1840 v Lednici. Lesní palouk se stromy je v bezprostřední blízkosti hájovny Brněnka nedaleko obce Bousín.

Dá se říci, že přijímaná myšlenka, že existence vojenského prostoru je pro přírodu na jeho území prospěšnou, ne-li nezbytnou, se nyní stala srozumitelnou a respektovanou. Je třeba si uvědomit, že tento kout Drahanské vrchoviny by bez vojenské přítomnosti vypadal úplně jinak, rozhodně však ne lépe. A můžeme zajít ještě dál, neboť biotop, který vznikl třeba právě zde, je vlastně vývojovým pozůstatkem činnosti člověka-vojáka, který tuto půdu nejdříve vyrval lesu, aby ji následně primárně užíval k účelům zdánlivě neslučitelným s existencí živé přírody. Je zřejmé, že v prvních letech tomu tak skutečně mohlo být, avšak když pomínil pomyslný válečný stav, zavládl zde mír a ticho a na Buchtelku se opět pomalu vracel život. Zatímco se v blízké, poměrně hustě osídlené krajině začaly zcelovat lány, zanikaly meze, přestaly se kosit louky a začala se používat „chemie“, zde bylo vše ponecháno přirozenému vývoji. Rostlinné druhy, které jinde mizely, zde našly ideální podmínky pro růst. Dopady výcviku vojska byly pouze lokálního charakteru a příroda byla schopna si s nimi v krátké době poradit. Dokonce i krátery po dělostřeleckých granátech či tanky narušený půdní kryt měly do jisté míry svá pozitiva, neboť díky těmto zásahům vznikly specifické podmínky pro rostliny, které by v konkurenci s rychle rostoucími druhy neuspěly.

Chráněná území, která existují v osídlených oblastech, tvoří většinou pouhé ostrůvky obklopené normálně obhospodařovanou krajinou. Na území vojenského prostoru je tomu jinak. Krajina není zemědělsky využívána, uvážene zde hospodaří Vojenské lesy a statky, nejsou zde používána hnojiva ani chemické látky a především je zamezeno přístupu člověka. A to je nejzávažnějším důvodem vysokého stupně zachovalosti celého území, což také mluví kladně ve prospěch existence vojenského újezdu a dosavadního způsobu využití oblasti.

Listina z roku 1131, která zaznamenává na dvě stě obcí, v nichž měla majetek tehdejší moravská církev

Stránka z topografie Ř. Wolného z let 1837 a 1846 se zmínkou o Ferdinandsku

Liechtensteinský pomník u knížecích dubů na plesí Habrůvka

Pomník lesníka Jana Schuberta

„Desatero přikázání“ pro lesy Ferdinandka a okolí

Lovecká společnost na Ferdinandsku – r. 1902